

И като събралъ всички си сили, младиятъ ловецъ останалъ подъ единъ кичестъ джбъ на подслонъ при Самодивската скала близо край горския потокъ да пази. Чакалъ той, чакалъ — часъ, два, че дошло чакъ полунощъ. Ама сърдитъ, намръщенъ, като самото врѣме, та насрѣща му се не излизало.

По едно врѣме съгледалъ на близката полянка нѣщо пошавало. Той дигналъ пушката, здраво я стисналъ въ ржцѣ и грѣмналъ. Единъ сподавенъ женски гласъ се чулъ. Ловецътъ тичишкомъ отишелъ и о, чудо! — мѣничка русалка лежи въ трѣвата и плаче ли, плаче. Тѣлото ѝ било голо и очарователно, очитѣ ѝ сжщи свѣтли звѣздици, а коса злато-руса, дълга доръ до петитѣ. Такава красота имала тя, че който да бѣ я видѣлъ, щѣше да се забрави отъ захласъ. Младиятъ ловецъ отъ възхищение се промѣнилъ, станалъ милъ, благъ, като че не билъ по-прѣди сжщия. Той се влюбилъ въ малката Русалка.

Русалката била ранена въ рамото, което било побѣло отъ мряморъ, а обагрено отъ тънка струя червена кръвъ, изглеждало още по-хубаво.

— Позволи ми да ти прѣвържа раната, горско дѣте, сѣ обърналъ къмъ нея ловецътъ. Русалката все си плачела. Като взелъ да я прѣвързва, тя веднага се засмѣла право въ очитѣ му и почнала да го моли да я пусне на свобода.

— Моля ти се, млади ловецо, пусни ме, зеръ азъ съмъ най-обичната дъщеря на Горския царъ. Баща ми е старъ, и ще умрѣ отъ скръбъ за мене.

Но младиятъ ловецъ отговорилъ:

— Азъ нѣма да те пусна до като не ми обѣщашъ, че ще ми намѣришъ разковничето — туй цвѣтенце, което може да направи човѣка вѣчно младъ.

— Добрѣ, но ти трѣбва самъ да си го откжнешъ. То расте въ потайни мѣста, а цѣфти въ полунощи, когато луната грѣе. Моитѣ сестри го поливатъ. Тѣ само на старитѣ врачки за билки го даватъ.

— Азъ ще дойда съ тебе макаръ и край свѣта, — казалъ ловецътъ.